

[Arentoft.]

lovforslaget. Jeg håber, det bliver muligt for miljøudvalgets medlemmer at få disse udtalelser at se; det vil jeg henstille til miljøministeren.

§§ 2 og 3 i lovforslaget kan godt give anledning til betænkeligheder. Det drejer sig om den næsten uindskrænkede ret til at udøve tilsyn og kontrol i offentlige og private ejendomme, eventuelt med politiets bistand, hos personer og selskaber, der indfører, fremstiller eller forhandler benzin. Der er i virkeligheden tale om en meget omfattende bemyndigelse til miljøministeren med dette lovforslag, og disse bemyndigelser til ministeren er jo ikke ligefrem fremskridtspartiets livret. Reelt piller man her ved boligens ukrænkelighed, som jo netop er stadfæstet i grundlovens § 72.

Det ville derfor være naturligt, at man dels indhenter en udtalelse fra § 71-udvalget, dels eventuelt overvejer at nedsætte et særligt 21 mands udvalg til at se på, hvordan erfaringerne er med hensyn til de personlige frihedsrettigheder i lovforslag, der er vedtaget i de sidste år. Jeg vil gerne høre ministerens kommentarer hertil, specielt under henvisning til miljølovens § 51.

Begrebet »forhandler« i § 2 bekymrer mig også. Derfor konstaterer jeg med glæde, at ordet »forhandlere« ikke indgår i lovforslagets bilag B, som er udkast til bekendtgørelse om begrænsning af motorbenzins indhold af blyforbindelser. Det må være rimeligt, at ansvaret for blyindholdet ligger hos importør og producent og ikke hos forhandleren. Jeg anmoder ministeren om at bekræfte dette.

Jeg kan på fremskridtspartiets vegne tilsige en positiv medvirken i det kommende udvalgsarbejde.

Lone Dybkjær (RV):

Flere af de tidligere ordførere har allerede nævnt forskellige forhold fra lovforslaget og betænkningen, bl. a. at det er en vidtgående bemyndigelseslov, og jeg skal ikke repetere betænkningen, men netop kigge på bemyndigelsesprogrsmålet.

På en måde er det jo rigtigt, at vi her i folketinget ikke skal beskæftige os med detaljer, men på den anden side må vi nok også erkende, at det meget ofte er nogle detailkonsekvenser, der i virkeligheden virker generende på borgerne, når de bliver konfronteret med loven. I den

hellige rationaliserings og effektiviserings navn gennemfører vi en række ting, som nok ser meget fornuftige ud på skrivebordet, men som i praksis alligevel til tider kan virke temmelig groteske. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at det radikale venstre er noget skeptisk over for en række af de ting, der foregår netop på miljøområdet, hvor vi mener, at man nok kunne have grebet tingene noget mere fornuftigt an, uden at man havde fået alle de uheldige konsekvenser, man har for en række småhandelnde og mange andre.

Der er altså i virkeligheden en naturlig konflikt imellem det, at man ikke vil lovgive på de rent tekniske områder, sådan at man, hver gang man skal foretage mere administrativt betonedede ændringer eller teknisk betonedede ændringer, skal igennem hele den lovgivningsmæssige procedure, og så det, at de fleste ændringer alligevel på den ene eller på den anden måde kommer til at koste noget, og at folketinget derfor bliver nødt til at være inddraget.

Vi har på dagsordenen i dag en hel del eksempler på bemyndigelseslove, der giver ministrene ret vidtgående bemyndigelser, men hvor ministeren kun kan gennemføre disse bemyndigelser, hvis der sker en forelæggelse eller eventuelt godkendelse i det for loven relevante stående udvalg, og det tror jeg nok er det mindste, man kan gøre. Efter det radikale venstres opfattelse skal det foreliggende lovforslag derfor ændres på denne måde, sådan at man nok giver ministeren bemyndigelsen, men siger, at det må ske efter forelæggelse eller godkendelse i miljøudvalget.

Jeg er godt klar over, at der selvfølgelig altid er nogle grænser for, i hvor stort et omfang man på den måde bør sammenblende den administrative og den lovgivningsmæssige magt, men på den anden side tror jeg alligevel, at det er en farbar vej. Den er i hvert fald mere acceptabel, fordi vi ikke kan give den totale bemyndigelse, men på den anden side ikke synes, at vi skal være alt for detaljerede i selve lovgivningen.

Det er klart, at der er en række problemer med de faste udvalg, selv om vi gør det på den foreslåede måde. Udvalgsmøderne er dels lukkede, og dels har de ofte hastekarakter. Jeg vil dog sige, at det har ikke været tilfældet specielt for miljøministerens område, kun når der var tale om markedsspørgsmål, og det er vist en mere generel problemstilling. Men man disku-